

Anexarea Crimeei și anxietatea generală are reverberații puternice în politica românească și deschide pentru prima dată o discuție serioasă despre Basarabia, scrie Horațiu Pepine pentru www.dw.de, preluat de Romanian Global News.

Ca niciodată, toată lumea a aniversat joi Declarația privind unirea Basarabiei cu România. Președintele Traian Băsescu a fost în elementul său, dar premierul Ponta a fost nevoit de context să emită și el un mesaj. Primul, unionist, al doilea, "europenist". Primul a vorbit despre "credință", "apărarea neamului" și "idealul unirii", în stilul de acum un secol, celălalt despre "frații noștri de peste Prut".

Este pentru prima dată în ultimii 75 de ani când cineva din afara catedrelor de istorie contemporană își amintește că în data de 27 martie 1918 după stil vechi și în 9 aprilie 1918 după stil nou, Sfatul Țării din Chișinău adopta o Declarație de unire cu România.

Este un fapt ieșit din comun, care nu ar fi avut loc fără schimbările geopolitice fulgerătoare din ultima lună. Dacă, la finele anului trecut, premierul Leancă putea încă atrage atenția președintelui Băsescu să nu mai agite ideea unionistă căci îi provoacă daune electorale și pune în pericol progresele înregistrate în relația cu Transnistria, astăzi atenția extraordinară și fără precedent pe care America și UE o arată Republicii Moldova permite și chiar stimulează toate efuziunile.

UE a anulat vizele de călătorie pentru cetățenii moldoveni, Comisia de la Bruxelles a anunțat că a devansat semnarea acordului de asociere, Washingtonul trimite un emisar la Chișinău și, în general, s-a creat în Vest un întreg curent de opinie potrivit căruia Moldova trebuie ancorată ferm în relația cu UE și NATO, ca să nu fie confiscată de Moscova. Și toate aceste lucruri sunt efecte directe ale anexării Crimeei și alertei strategice care a cuprins alianța occidentală.

Toate aranjamentele anterioare privitoare la vecinătatea estică a UE au picat și mai ales Germania are motive să se plângă că, în relația cu Moscova, încrederea ei a fost înșelată.

Perspectiva americană, care privilegia încă din 2008 o politică ofensivă prin includerea Ucrainei și Georgiei în programul de preaderare la NATO, a avut câștig de cauză. Chiar dacă președintele Obama nu aderă la stilul impulsiv al unor republicani din vechea școală, sensul acțiunii sale este același.

În orice caz, Ucraina și Republica Moldova au dobândit o atenție deosebită, care pune și România într-o nouă postură. S-ar putea ca unul din efectele paradoxale ale anexării Crimeei să fi fost îngustarea ariei de influență a Rusiei. Americanii încurajaseră oricum apropierea Moldovei de România pe căi multiple. Fundația Soros la rândul ei căuta, încă de acum 5-6 ani, să creeze legături mai strânse dintre organizațiile sale de pe cele două maluri ale Prutului. Americanii nu au dat niciodată șanse unei Moldove independente, căci în opinia lor fragilitatea ei ar îndrepta-o inevitabil într-o direcție sau alta. Acum, în balansul acesta, cu mișcări tot mai largi, dintre Rusia (CSI) și România (UE), ne aflăm în secvența apropierei de România.

În acest context, președintele Băsescu a putut relua fără inhibiții mesajul său unionist. Nici premierul Iurie Leancă nu mai poate protesta, căci amenințarea rusească anulează pur și simplu toate calculele anterioare. În acest moment, România ar putea părea pentru moldoveni un adăpost de vreme rea.

Există însă tot felul de consecințe mai puțin vizibile și care vor modela întregul discurs politic din România. Era la modă printre militanții prezidențiali să acuze USL de opțiuni filoruse, avertizând cu riscul ca România să fie împinsă încet-încet către CSI. Era bineînțeles o metaforă de campanie, dar acum când tema rusească este reală, limbajul va trebui să fie remaniat. Deși pare un mic detaliu lipsit de importanță, el structurează un întreg imaginar politic. Adresându-se unui public fără aptitudini analitice, politicienii forjaseră din 2009 încoace o imagine puternică și pe "înțeles", care opunea o forță "pro-occidentală" unei forțe "pro-ruse". E adevărat, China ar putea să ia locul Rusiei, dar dacă, așa cum am văzut, chinezii evită o alianță explicită cu Rusia, preferând să-și consolideze relațiile comerciale cu UE, ei nu vor putea fi niște candidați foarte buni. Dar nu atât mistificările în sine ar fi atât de grave, cât faptul că forțele politice din România nu par capabile să se definească pe teren național, preferând să evadeze în fantasmă geopolitice.

În fine, un efect mult mai important ar putea fi, de astă dată, apariția unui clivaj real în politica românească între unioniști și antiunioniști. La acest capitol Cristian Preda ar putea să aibă dreptate. Câtă vreme tema redobândirii Basarabiei era teoretică, clivajul sugera o simplă agitație de campanie. Dar anexarea Crimeei și anxietatea generală au modificat întregul

Deutsche Welle: Efectul Crimeea

Scris de București, România/Romanian Global News
Luni, 31 Martie 2014

context.